

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/41419 van de rechtbank 's-Gravenhage,  
nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

## 1. Procesverloop

Bij besluit van 18 oktober 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 8 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 april 2008, verzonden op 15 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

## 2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Wilbers-Taselaar, ambtenaar van Staat.

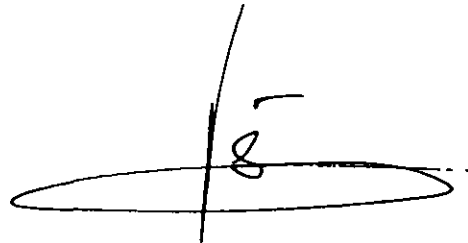
w.g. Offers  
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Wilbers-Taselaar  
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 oktober 2008

71.  
Verzonden: 14 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,  
de secretaris van de Raad van State,  
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center. There are some smaller, less distinct marks above the main signature.

mr. H.H.C. Visser,  
directeur Bestuursrechtspraak



# Uitspraak

**RECHTBANK 's-GRAVENHAGE**  
nevenzittingsplaats Zwolle

**Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken**  
Registratienummer: Awb 07/41419

**Uitspraak**  
in het geding tussen:

geboren op  
van Soedaneze nationaliteit,  
IND dossiernummer 9903.30.4062, eiser,  
gemachtigde mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te  
Amsterdam;

en

**De Staatssecretaris van Justitie,**  
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),  
te 's-Gravenhage,  
vertegenwoordigd door mr. R.M. van der Horn,  
ambtenaar ten departemente, verweerder.

## 1. Procesverloop

Op 15 maart 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "het ondergaan van een medische behandeling e.q. klemmende redenen van humanitaire aard". Bij besluit van 18 oktober 2002 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd. Bij brief van 15 november 2002 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 21 februari 2006 ongegrond verklaard. Eiser heeft op 21 maart 2006 daartegen beroep ingesteld. Bij besluit van 27 maart 2007 heeft verweerder het besluit van 21 februari 2006 ingetrokken. Eiser heeft het beroep ingetrokken bij brief van 29 maart 2007.

Op 8 mei 2007 heeft eiser een beroepschrift ingediend tegen het niet tijdig beslissen op het bezwaar. Bij uitspraak van 7 september 2007 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het beroep tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar gegrond verklaard en bepaald dat binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een besluit op bezwaar moet zijn genomen. Bij besluit van 8 oktober 2007 is het bezwaar (opnieuw) ongegrond verklaard.

Bij brief van 1 november 2007 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 2 november 2007. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Het beroep is ter zitting van 24 januari 2008 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Het beroep is ter zitting van 24 januari 2008 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

## 2. Overwegingen

2.1 Op 1 april 2001 is de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in werking getreden en is de Vreemdelingenwet (Vw) ingetrokken. Op grond van artikel 117, eerste lid, Vw 2000 wordt deze aanvraag aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

2.2 Blijkens de gronden van beroep en het verhandelde ter zitting is in geschil de vraag of verweerder op goede gronden verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "medische noodsituatie" heeft geweigerd.

2.3 Ingevolge paragraaf B8/1.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) kan verweerder in de gevallen waarin niet wordt voldaan aan de in artikel 3.46 Vb 2000 genoemde voorwaarden, ingevolge artikel 3.4, derde lid, Vb 2000 een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid. Voor wat betreft een medische noodsituatie is dit in beleidsregels nader uitgewerkt.

Blijkens paragraaf B8/3.3 Vc 2000 wordt onder medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder 'op korte termijn' wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

2.8 Eiser betoogt dat, nu de aanvraag is ingediend op 15 maart 2001, de verblijfsvergunning onder de beperking "medische noodsituatie" met terugwerkende kracht tot die datum moet worden verleend tot 8 oktober 2007, althans 21 augustus 2007. Hij voert daartoe aan dat uit het rapport van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 6 september 2005 blijkt dat steeds duidelijk is geweest dat geen of onvoldoende behandelmogelijkheden bestaan in het land van herkomst en dat steeds sprake is geweest van een medische noodsituatie. Pas in het rapport van het BMA van 21 augustus 2007 wordt daar anders over geoordeeld. Eiser verwijst in dat verband naar uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 27 oktober 2004 (200405161/1), 4 maart 2005 (200408471/1), 9 augustus 2005 (200502595/1) en 11 augustus 2005 (200503155/1).

Subsidiair betoogt eiser dat verweerder, gelet op de tijd die is verstreken sinds de aanvraag, de aanvraag mede had dienen op te vatten als een aanvraag voor voortgezet verblijf. Eiser dient dan ook per 15 maart 2004 op grond van artikel 3.51, eerste lid, onder b, Vb 2000 in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning onder de beperking "voortgezet verblijf". Daarnaast had verweerder de bevoegdheid de vergunning onder de beperking "medische noodsituatie" per 15 maart 2004 ambtshalve kunnen wijzigen in een vergunning voortgezet verblijf omdat eiser per die datum drie jaar in het bezit was van een vergunning "medische noodsituatie". Eiser verwijst daarbij naar een aantal zaken die hij heeft bijgevoegd. In die zaken verleende verweerder met terugwerkende kracht een verblijfsvergunning, die al was

De stellingen van eiser kunnen niet worden gevolgd.

Ingevolge artikel 7:11 Algemene wet bestuursrecht (Awb) en de daar op gebaseerde jurisprudentie vind op de grondslag van een ontvankelijk bezwaar een integrale heroverweging van bestreden besluit plaats.

Aan het thans bestreden besluit heeft verweerder het BMA advies van 21 augustus 2007 ten grondslag gelegd. Blijkens dit advies zijn voor eiser voldoende behandelmogelijkheden in Soedan aanwezig. Dat die behandelmogelijkheden er ten tijde van eerder uitgebrachte BMA-adviezen niet waren, doet daar niet aan af. Nu sprake is van een integrale heroverweging heeft verweerder de eerder uitgebrachte BMA-adviezen niet bij de beoordeling hoeven te betrekken en bestond voor verweerder geen reden om met terugwerkende kracht een verblijfsvergunning onder de beperking "medische noodsituatie" te verlenen.

Eiser kan gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder erg ruim de tijd heeft genomen om een beslissing op bezwaar te nemen. Eiser heeft daarin echter kennelijk geen reden gezien om eerder dan 8 mei 2007 een beroepschrift in te dienen tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar.

2.5 Eiser stelt dat verweerder de procesgang heeft getraineed en van de intrekking van het eerdere besluit gebruik heeft gemaakt om een nieuw (ongunstiger) BMA-advies te laten opstellen. Verweerder heeft aldus haar bevoegdheid tot intrekking gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is gegeven, hetgeen in strijd is met artikel 3:3 Awb. Eiser stelt dat verweerder, nu de (door de rechter gegeven) beslistermijnen waren verstreken, had behoren te beslissen zonder het BMA advies van 21 augustus 2007 af te wachten. Een zorgvuldige afwijzing was op dat moment niet mogelijk, zodat inwilliging de enige mogelijkheid was.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn stellingen. Verweerder heeft kunnen overwegen dat gebruik van het BMA advies van 6 september 2005 ten behoeve van het thans bestreden besluit onzorgvuldig was, en het BMA kunnen vragen opnieuw advies uit te brengen. Dat dit BMA-advies eiser niet welgevallig is maakt niet dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.6 Eiser stelt dat hij voldoet aan de criteria voor verlening van een vergunning onder de beperking "medische noodsituatie". Het moet immers gaan om een land waarnaar de vreemdeling zich kan verwijderen. Uit het BMA-advies van 21 augustus 2007 blijkt dat eiser niet kan reizen en dat die situatie enige tijd kan duren. De medische behandeling van eiser is mogelijk levenslang. Verweerder hanteert ten onrechte als criterium het antwoord op de vraag of medische behandeling in het land van herkomst mogelijk is. Eiser meent dat de feitelijke toegankelijkheid van de medische voorzieningen eveneens een factor is die ingevolge het beleid moet worden meegewogen.

Voorts gaat verweerder ten onrechte voorbij aan de omstandigheid dat eiser in een inrichting verblijft. Het BMA-advies laat zich ten onrechte niet uit over de mogelijkheden voor internverblijf in een inrichting en de kwaliteit ervan in het land van herkomst. Daarnaast is ten onrechte niet onderzocht wat het effect is op de psyche van eiser als hij terug zou moeten naar Soedan.

Voorts meent eiser dat in het BMA-advies van 21 augustus 2007 ten onrechte wordt gesteld dat behandeling in Soedan mogelijk is. Eiser meent dat die conclusie niet is gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek en een zorgvuldige motivering. Zo is niet toegelicht waarom de onderliggende stukken van het BMA-advies vergelijkbare gevallen zouden betreffen.

Blijkens vast jurisprudentie is het BMA-advies een deskundigenadvies, dat op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie dient te verschaffen, onder aanduiding van – voor zover mogelijk en verantwoord - de bronnen, waaraan het is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

Verweerder heeft in het BMA-advies aangegeven welk brondocument is gebruikt bij het opstellen van het advies. Dit BMA-advies kan dan ook gekwalificeerd worden als een deskundigenadvies. De opmerkingen van eiser kunnen derhalve niet gevolgd worden nu hij, zonder nadere onderbouwing, slechts kritische kanttekeningen bij het rapport heeft geplaatst. Op grond van het beleid in paragraaf B8/4.4 Vc 2000 wordt de feitelijke toegankelijkheid van de medische behandeling voor de vreemdeling in het land van herkomst door verweerder niet bij de aanvraag betrokken. Het betoog van eiser is in zoverre onjuist.

Dat eiser thans niet in staat kan worden geacht te reizen, maakt nog niet dat de voorzieningen in het land van herkomst niet toegankelijk zijn of dat voor hem in dat land geen medische behandeling mogelijk is.

Voorts kan, blijkens het beleid in paragraaf B8/4.4 Vc 2000, de omstandigheid dat de zorg hier te lande gunstig afsteekt bij die van het land van herkomst niet bij de beoordeling worden betrokken.

Eiser kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stellingen, temeer nu hij niet heeft gesteld dat het beleid van verweerder zoals weergegeven in paragraaf B8/4.4 Vc 2000 kennelijk onredelijk is.

2.7 Voorts stelt eiser dat het onjuist is dat het paspoortvereiste toch weer wordt tegengeworpen. Het eerdere bestreden besluit is immers ingetrokken omdat op grond van jurisprudentie van de ABRS moest worden geconcludeerd dat ingevolge artikel 3.103 Vb 2000 in een zaak als deze het paspoortvereiste niet kan worden tegengeworpen omdat het nog niet gold ten tijde van de aanvraag. Het bestreden besluit is in strijd met 3.101 Vb 2000 en gelet op de eerdere intrekking, tevens in strijd met het vertrouwensbeginsel en artikel 6:18, derde lid, Awb. Het paspoortvereiste is ook niet aan de orde geweest bij de hoorzitting.

De omstandigheid dat het paspoortvereiste tijdens de hoorzitting niet aan de orde is geweest, maakt niet dat verweerder dit niet aan eiser heeft kunnen tegenwerpen. In het bestreden besluit is voorts overwogen dat eiser niet voldoet aan de vereisten voor het aannemen van een medische noodsituatie. Slechts ten overvloede is geoordeeld dat eiser niet in het bezit is van een paspoort. Eiser is daardoor niet in zijn belangen geschaad.

2.8 Eiser doet daarnaast een beroep op artikel 4:84 Awb. Mede gezien het voor eiser dramatische procesverloop in deze zaak, had verweerder ten gunste van eiser behoren af te wijken van het beleid en een vergunning dienen te verlenen. Eiser verwijst hierbij naar een vergelijkbare zaak van 7 september 2007, zaaknummer 0204.01.2007

Een andere reden voor toepassing van artikel 4:84 Awb is dat in dit geval sprake is van een zeer ernstige medische toestand. Eiser heeft twee medische problemen die elk afzonderlijk al een medische noodsituatie doen ontstaan. Voorts is gewezen op de periode, zijnde drie jaar, dat een behandeling in het land van herkomst niet mogelijk was. Ten slotte wordt gewezen op de lange verblijfsprocedure van eiser.

Eiser kan niet worden gevolgd in zijn stellingen. De door eiser aangevoerde zaak betreft geen gelijk geval. Voorts zijn de medische problemen van eiser weliswaar (zeer) ernstig, dit maakt

echter niet dat de problemen van eiser niet behandeld zouden kunnen worden in het land van herkomst. Bovendien is niet uitgesloten dat zijn situatie nog verbetert. Voorgaande maakt eiser niet tot een uitzonderlijk geval. Met betrekking tot de lange procedure wordt verwezen naar hetgeen is overwogen onder paragraaf 2.4. Verweerder heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen reden bestond voor toepassing van artikel 4:84 Awb.

2.9 Tevens stelt eiser dat het onzorgvuldig is dat verweerder tijdens de hoorzitting desgevraagd stelde geen mededelingen te kunnen doen met betrekking tot het al dan niet aan eiser verlenen van een generaal pardon vergunning, terwijl verweerder zich daar kennelijk al wel een oordeel over gevormd had, zo moet achteraf geconcludeerd worden. Daarom is, ondanks de hoorzitting, toch het beginsel van hoor- en wederhoor geschonden.

De vraag of aan eiser een vergunning zou moeten verleend onder de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet is in deze procedure niet aan de orde. Al dan niet daaromtrent gedane mededelingen kunnen thans dan ook geen rol spelen.

2.11 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

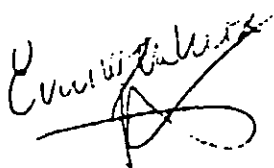
2.12 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

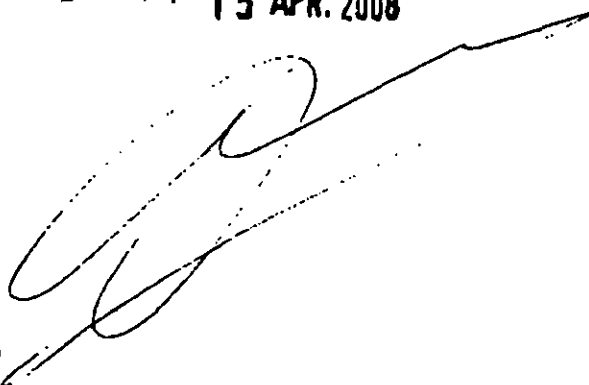
### 3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.F.M.J. Bouwman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. E.G.M. ten Kate als griffier, op

**15 APR. 2008**

*E. G. M. ten Kate*  


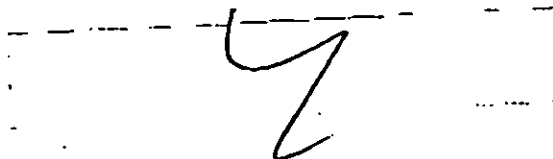


Afschrift verzonden op: **15 APR. 2008**

#### Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingszaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.



# Hamerslag & van Haren

Advocaten

**PER FAX: 070 - 36 51 380**

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

Onze referentie: 019694 AL

Amsterdam, 13 mei 2008

<b>RAAD VAN STATE</b>	
INGEKOMEN	
13 MEI 2008	
ZAKENNR.	900303448
AAN:	V 3
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag  
 mr F.L.M. van Haren  
 mr S.D. Lugt\*  
 mr A.C.M. Nederveen  
 mr I.J.M. Oomen  
 mr A.M.J.M. Louwerson  
 mr K.E. Geertsema  
 mr N.C. Blomjous  
 mr S. Wierink

mr H.M. Brink\*\*

\* tevens mediator  
 \*\* in samenwerking met

## **HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN**

### **APPELSCHRIFT**

*Ik verzoek u om het griffierecht van onze rekening-courant te boeken*

Hierbij verklaar ik, A.M.J.M. Louwerson, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle van 15 april 2008, AWB 07/41419, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is geboren op van Soedanese nationaliteit, IND-nummer 9903.30.4062, wonende te te  
 Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 89-I te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van A.M.J.M. Louwerson.

Appellant heeft op 15 maart 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning in verband met zijn medische situatie gedaan. Bij beschikking van 18 oktober 2002 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij besluit van 8 oktober 2007 heeft verweerder het bezwaar (opnieuw) ongegrond verklaard. Bij beslissing van 15 april 2008 heeft de

## Hamerslag van Haren

Advocaten

rechtbank het beroep ongegrond verklaard. Appellant kan zich niet verenigen met de genoemde beslissing van de rechtbank en komt daarom tegen deze beslissing in hoger beroep. Voor de kosten van de rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Appellant verzoekt om in de gelegenheid te worden gesteld om een mondelinge toelichting te geven op het hoger beroepschrift.

### Grief 1

De uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd.

#### Toelichting:

Op pagina 2 van de uitspraak verspringt de tekst ineens van r.o. 2.3 naar r.o. 2.8. R.o. 2.4 tot en met 2.7 ontbreken op pagina 2. De laatste zin op pagina 2 van de uitspraak stopt halverwege en gaat niet verder op pagina 3. Er ontbreekt een heel stuk van de motivering van de uitspraak.

Op pagina 3 en 4 bevinden zich wel een r.o. 2.5 tot en met 2.7 maar r.o. 2.4 is nergens in de uitspraak terug te vinden. Op pagina 4 en 5 staat een r.o. 2.8 maar op pagina 2 stond ook al een r.o. 2.8. De beide r.o. 2.8 hebben andere teksten.

### Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank als op pagina 3, eerste tekstblok: "*De stellingen van eiser kunnen niet worden gevolgd ... niet tijdig beslissen op bezwaar*"

#### Toelichting:

Omdat er op pagina 2 van de uitspraak onderaan een stuk tekst ontbreekt, en de nummeringen van de rechtsoverwegingen door elkaar lopen, is het niet duidelijk over welke stellingen van appellant de rechtbank hier een oordeel geeft. De uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd.

Appellant heeft zijn verblijfsvergunning aangevraagd op 15 maart 2001. Bij beschikking van 21 februari 2006 concludeerde verweerder op basis van een BMA-rapport van 6 september 2005 tot een niet in het land van herkomst behandelbare medische noodsituatie. Er was volledig voldaan aan alle voorwaarden van het beleid voor verlening van een vergunning "medische nood", maar die werd in die beschikking feitelijk niet verleend omdat verweerder ten onrechte het paspoortvereiste tegenwierp. Later heeft verweerder die beschikking ingetrokken omdat gezien de jurisprudentie van uw Afdeling (17-5-2006, 200510483/1, JV 06-255) ingevolge art. 3.103 Vb in een zaak zoals de onderhavige het paspoortvereiste niet kon worden tegengeworpen. De nieuwe beslissing op bezwaar die volgde dateert van 8 oktober 2007, 6 en een half jaar na de aanvraag! Daarin werd wederom een verblijfsvergunning geweigerd, deze keer niet meer vanwege het paspoortvereiste, maar omdat verweerder zich op het standpunt stelde dat er anno 2007 wél behandelbaarheden in het land van herkomst waren. Appellant behoorde in 2007 echter allang in het bezit te zijn van een vergunning "voortgezet verblijf".

Volgens het beleid, Vc B8 onder 3.3, komt een vreemdeling na 3 jaar in het bezit te zijn geweest van een verblijfsvergunning voor medische nood, op grond van art. 3.51 Vb in aanmerking voor een verblijfsvergunning "voortgezet verblijf" (of in geval van bijzondere omstandigheden al eerder dan na 3 jaar op grond van art. 3.52 Vb).

Appellant had en heeft er dus belang bij dat alsnog werd en wordt beoordeeld of hij ergens in de periode vanaf zijn aanvraag van 15 maart 2001 tot het moment van de beslissing op bezwaar in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning "medische nood".

In geval van amv-zaken speelde er een soortgelijke kwestie, namelijk of de vreemdeling die als minderjarige naar Nederland was gekomen, maar tijdens zijn minderjarigheid geen beslissing had ontvangen of hij in aanmerking kwam voor een amv-vergunning, na zijn 18<sup>e</sup> verjaardag nog belang had bij een beoordeling of hij tot aan zijn 18<sup>e</sup> verjaardag in aanmerking had moeten komen voor een amv-vergunning. U oordeelde dat de vreemdeling daar belang bij had gezien het bepaalde in art. 3.52 Vb, dat dit na de 18<sup>e</sup> verjaardag alsnog moest worden beoordeeld, en dat er, indien de conclusie luidde dat er een amv-

# Hamerslag van Haren

Advocaten

vergunning had moeten worden verleend. die vergunning alsnog moest worden verleend met terugwerkende kracht, zie

- RvS 27 oktober 2004, 200405161/1
- RvS 4 maart 2005, 200408471/1
- RvS 9 augustus 2005, 200502595/1
- RvS 11 augustus 2005, 200503155/1

Appellant heeft zich in het beroepsschrift van 1 november 2007 op deze jurisprudentie beroepen en de uitspraken bijgevoegd, maar de rechtbank gaat daar ten onrechte aan voorbij.

Hetzelfde juridische vraagstuk dat zich voordeed in deze amv-zaken, doet zich voor in "medische nood"-zaken waarin er eerst een niet in het land van herkomst behandelbare medische noodsituatie was, maar dat op een gegeven moment verandert hangende het besluitvormingsproces.

Appellants stelling is dat hij in het bezit behoorde te worden gesteld van een verblijfsvergunning "medische nood" vanaf de datum van zijn aanvraag, 15 maart 2001, en dat hij dan per 15 maart 2004 in aanmerking kwam voor een vergunning "voortgezet verblijf". Appellant heeft er dus een groot belang bij dat alsnog wordt beoordeeld of hij aanspraak maakte op een vergunning "medische nood" en in welke periode, en dat er alsnog met terugwerkende kracht een vergunning "medische nood" wordt verleend. Dan kan hij immers in aanmerking komen voor een vergunning "voortgezet verblijf".

De mogelijkheid tot het met terugwerkende kracht verlenen van een verblijfsvergunning die alweer verlopen is blijkt ook uit art. 3.67 lid 2 Vb.

De aanvraag dateert van 15 maart 2001. Het BMA-rapport van 6 september 2005 concludeert dat er sprake is van een medische noodsituatie, die niet behandeld kan worden in het land van herkomst. Dit BMA-rapport is, zo meldt de beschikking van 21 februari 2006 op pagina 2. opgesteld naar aanleiding van de brief van appellant van 18 oktober 2002.

## Hamerslag van Haren

Advocaten

Primair is appelland van mening dat onder deze omstandigheden op grond van art. 26 Vw de ingangsdatum van zijn vergunning "medische nood" 15 maart 2001 behoort te zijn, de datum van zijn aanvraag, omdat er toen al sprake was van een medische noodsituatie die niet behandeld kon worden in het land van herkomst.

Subsidiair is appelland van mening dat de ingangsdatum van zijn vergunning "medische nood" 18 oktober 2002 behoort te zijn, omdat hij toen van zijn kant alle informatie heeft verschaft die nodig was voor verlening van de verblijfsvergunning. Op 18 oktober 2002 heeft hij immers de stukken verschaft die leidden tot het BMA-rapport van 6 september 2005, waarin werd geconcludeerd dat er sprake was van een medische noodsituatie die niet behandeld kon worden in het land van herkomst. De ingangsdatum behoort niet pas de datum van het BMA-rapport te zijn want art. 26 Vw heeft het over "aantonen door de vreemdeling", hetgeen al gebeurd was op 18 oktober 2002, en niet over "het gereed zijn van onderzoeken van de IND". Het BMA-rapport is immers door de IND opgesteld en het is aan verweerder te wijten dat het rapport pas zo laat klaar was.

Meer subsidiair zou er in ieder geval een vergunning "medische nood" verleend moeten worden met ingang van de datum van het BMA-rapport, 6 september 2005.

Het afwijzende besluit van 8 oktober 2007 is gebaseerd op een BMA-rapport dat is gebaseerd op een brondocument van 16 augustus 2007. Op dat moment kwam appelland al in aanmerking voor een vergunning "voortgezet verblijf" op grond van art. 3.51 Vb althans 3.52 Vb.

De rechtbank heeft gezien het voorgaande miskend dat er ten onrechte niet met terugwerkende kracht een vergunning "medische nood" is verleend.

Primair is appelland van mening dat verweerder dan bij de verlening met terugwerkende kracht van de vergunning "medische nood", die vergunning direct behoorde "om te zetten" in een vergunning "voortgezet verblijf" met ingang van de dag waarop appelland drie jaar in het bezit was van een vergunning "medische nood", door de aanvraag vergunning "medische nood" gezien de omstandigheid dat de vergunning "medische nood" op het moment van de verlening ervan al drie jaar geldig was, tevens aan te merken als een aan-

## Hamerslag van Haren

Advocaten

vraag "voortgezet verblijf", dan wel door met toepassing van art. 14 lid 1 aanhef en onder c dan wel e Vw de beperking "medische nood" met ingang van die datum ambtshalve te wijzigen in "voortgezet verblijf". Verweerder heeft dit in andere zaken in de praktijk ook gedaan, zie het beroepschrift van 1 november 2007, pagina 4 en de bij dat beroepschrift gevoegde stukken uit andere zaken. Subsidiair is appellant van mening dat er met terugwerkende kracht een reeds verlopen vergunning "medische nood" behoorde te worden verleend, met daarbij gevoegd een brief van verweerder dat appellant gedurende 6 maanden met vrijstelling van de mvv-plicht een aanvraag "voortgezet verblijf" kan indienen. Verweerder heeft ook dit in andere zaken in de praktijk gedaan, zie het beroepschrift van 1 november 2007, pagina 4 en de bij dat beroepschrift gevoegde stukken uit andere zaken. De rechtbank heeft het bovenstaande miskend en gaat er ten onrechte aan voorbij.

Ten onrechte suggereert de rechtbank dat appellant beter af geweest zou zijn als hij eerder zou zijn gaan procederen tegen niet tijdig beslissen. Dat is niet juist. Immers, de aanvraag is ingediend op 15 maart 2001, de beslissing op de aanvraag is genomen op 18 oktober 2002 en de eerste beslissing op het bezwaar dateert van 21 februari 2006. In die beslissing concludeerde verweerder zelf dat er sprake was van een medische noodsituatie die niet behandeld kon worden in het land van herkomst. Het paspoortvereiste kon onder die omstandigheden volgens het beleid, zoals dat gold ten tijde van de aanvraag, op grond van art. 3.103 Vb niet worden tegengeworpen, zie RvS 17-5-2006, 200510483/1, JV 06-255. Verweerder maakte echter een fout door in die beschikking toch het paspoortvereiste tegen te werpen en de zaak uitsluitend hierop af te wijzen. Verweerder heeft later ontkennend dat dit onjuist was en om die reden bij brief van 27 maart 2007 de beschikking van 21 februari 2006 ingetrokken. Het was dus alleen het gevolg van een fout aan de zijde van verweerder dat appellant niet in het bezit is gesteld van een vergunning "medische nood": dit was niet het gevolg van het niet voorafgaand aan de beslissing op bezwaar van 21 februari 2006 procederen tegen niet tijdig beslissen door appellant. Na de beslissing op bezwaar van 21 februari 2006 kon appellant tot de intrekking van het besluit op 27 maart 2007 niet in beroep gaan tegen niet tijdig beslissen omdat de beslissing van 21 februari 2006 nog van kracht was. Nadat verweerder op 27 maart 2007 de beslissing van 21 februari 2006 had ingetrokken, heeft appellant kort daarna, op 8 mei 2007 beroep ingediend

tegen het niet tijdig opnieuw beslissen door verweerder op het bezwaar. Pas op 7 september 2007 besliste de rechtbank op het beroep en verklaarde de rechtbank dit beroep gegrond. Kort daarna, op 8 oktober 2007, nam verweerder de nieuwe beslissing op bezwaar. De rechtbank gaat ten onrechte voorbij aan deze gang van zaken.

### Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank als op pagina 3 in r.o. 2.5

#### Toelichting:

De wettelijke beslistermijn was (zeer flagrant) overschreden. Op grond van art. 7:10 Awb was verweerder verplicht om direct (opnieuw) op het bezwaar te beslissen en op grond van art. 3:2 Awb was verweerder verplicht om van die directe (nieuwe) beslissing een zorgvuldige beslissing te maken. Verder uitstel van de beslissing was in strijd met art. 7:10 Awb en daarmee onrechtmatig, terwijl direct beslissen, inhoudende het bezwaar ongegrond verklaren zonder nieuw BMA-rapport in strijd was met art. 3:2 Awb en daarmee onrechtmatig. De enige mogelijke rechtmatige manier van handelen jegens appellant was dus direct beslissen en het bezwaar gegrond verklaren en alsnog op basis van het BMA-rapport van 6 september 2005 een vergunning "medische nood" verlenen, zonder eerst weer een nieuw BMA-rapport te gaan aanvragen. Verweerder had de zaak dan ook niet mogen afwijzen onder verwijzing naar het nieuwe BMA-rapport van 21 augustus 2007. De rechtbank heeft dit miskend.

### Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank als op pagina 4, tweede tekstblok: "*De opmerkingen van eiser kunnen derhalve niet gevolgd worden ... kennelijk onredelijk is*"

#### Toelichting:

Appellant stelt zich op het standpunt dat er ook nu nog voldaan is aan de voorwaarden voor verlening van een vergunning "medische nood". Het BMA-rapport van 21 augustus 2007 stelt dat appellant niet kan reizen aangezien hij is opgenomen. Toch is het bezwaar ongegrond verklaard, en wel met als motivering dat er in het land van herkomst medische

behandeling mogelijk zou zijn. Het beleid, Vc B8 3.2 geeft echter als criterium dat medische behandeling niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of een ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen. Uit de bewoordingen "waarheen betrokkene zich kan verwijderen", die duidelijk zijn, blijkt dat een vreemdeling volgens het beleid in aanmerking komt voor een vergunning "medische nood" als hij zich niet kan verwijderen naar een land waar hij medisch behandeld kan worden. Nu het BMA-rapport van 21 augustus 2007 stelt dat appellant niet kan reizen aangezien hij is opgenomen, is daarvan sprake. De weigering van een verblijfsvergunning is dus in strijd met het beleid. De rechtbank heeft dit miskend.

#### **Grief 5**

Ten onrechte overweegt de rechtbank als op pagina 4 in r.o. 2.7

#### **Toelichting:**

Nu er gezien het voorgaande wel degelijk is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een vergunning "medische nood", kon het paspoortvereiste ingevolge art. 3.103 Vb niet worden tegengeworpen, zie RvS 17-5-2006, 200510483/1, JV 06-255.

#### **Grief 6**

Ten onrechte overweegt de rechtbank als op pagina 4 en 5 in r.o. 2.8

#### **Toelichting:**

De aanvraag dateert van 15 maart 2001. Appellant had allang in het bezit behoren te zijn van een vergunning "voortgezet verblijf". Alleen als gevolg van het foutief en onrechtmatig tegenwerpen van het paspoortvereiste door verweerder in de beschikking van 21 februari 2006 en door het niet tijdig beslissen door verweerder, eveneens een onrechtmatige handeling jegens appellant, heeft appellant nu niets. Daarbij komt dat ook volgens het laatste BMA-rapport appellant om medische redenen niet in staat is naar zijn land van herkomst te reizen. De rechtbank heeft miskend dat verweerder kennelijk onredelijk handelt door onder deze omstandigheden niet met toepassing van art. 4:84 Awb een vergun-

ning te verlenen, althans dat verweerder gezien deze omstandigheden onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er geen toepassing is gegeven aan art. 4:84 Awb.

Ten onrechte suggereert de rechtbank dat appelland beter af geweest zou zijn als hij eerder zou zijn gaan procederen tegen niet tijdig beslissen. Dat is niet juist. Immers, de aanvraag is ingediend op 15 maart 2001, de beslissing op de aanvraag is genomen op 18 oktober 2002 en de eerste beslissing op het bezwaar dateert van 21 februari 2006. In die beslissing concludeerde verweerder zelf dat er sprake was van een medische noodsituatie die niet behandeld kon worden in het land van herkomst. Het paspoortvereiste kon onder die omstandigheden volgens het beleid, zoals dat gold ten tijde van de aanvraag, op grond van art. 3.103 Vb niet worden tegengeworpen, zie RvS 17-5-2006, 200510483/1, JV 06-255. Verweerder maakte echter een fout door in die beschikking toch het paspoortvereiste tegen te werpen en de zaak hierop af te wijzen. Verweerder heeft later ook erkend dat dit onjuist was en om die reden bij brief van 27 maart 2007 de beschikking van 21 februari 2006 ingetrokken. Het was dus alleen het gevolg van een fout aan de zijde van verweerder dat appelland niet in het bezit is gesteld van een vergunning "medische nood"; dit was niet het gevolg van het niet voor de beslissing op bezwaar van 21 februari 2006 procederen tegen niet tijdig beslissen door appelland. Na de beslissing op bezwaar van 21 februari 2006 kon appelland tot de intrekking van het besluit op 27 maart 2007 niet in beroep tegen niet tijdig beslissen omdat de beslissing van 21 februari 2006 nog van kracht was. Nadat verweerder op 27 maart 2007 de beslissing van 21 februari 2006 had ingetrokken, heeft appelland kort daarna, op 8 mei 2007 beroep ingediend tegen het niet tijdig opnieuw beslissen door verweerder op het bezwaar. Pas op 7 september 2007 besliste de rechtbank op het beroep en verklaarde de rechtbank dit beroep gegrond. Kort daarna, op 8 oktober 2007, nam verweerder de nieuwe beslissing op bezwaar. De rechtbank gaat ten onrechte voorbij aan deze gang van zaken.

### Grief 7

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.11, 2.12 en 3

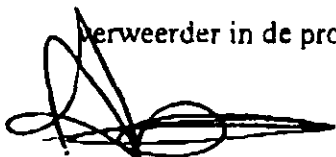
### Toelichting:

Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep gegrond behoren te verklaren en verweerder in de proceskosten behoren te veroordelen.

**Petitum**

Verzocht wordt om

- het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 15 april 2008 te vernietigen,
- de beschikking van de Staatssecretaris van 8 oktober 2007 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en
- verweerder in de proceskosten te veroordelen.



A.M.J.M. Louwerse